

1. místo:
Jana Havelková,
II. ročník

Co se bude dít?

- 5. 5.** Koncert Symfonického orchestru hl. m. Prahy FOK → Exkurze do Botanické zahrady [I. ročník, kvinta]
- 6. 5.** Pedagogická rada IV. ročníku a oktávy od 15.25 hod. → Zeměpisná exkurze jednodenní [kvarta]
- 7. 5.** Majáles → Exkurze do elektrárny Štěchovice [II. ročník]
- 10. 5.–14. 5.** Volný týden pro maturanty → Vrchotovy Janovice – zámecká expozice [II. ročník]
- 11. 5.** Projektový den → Český dokument [tercie, kvarta, II. ročník]
- 14.–15. 5.** Filmová noc → Muzeum Bedřicha Smetany [prima]
- 17.–21. 5.** Maturitní zkoušky
- 17. 5. od 8.15** Planeta země 3000: Česká republika [Park Hostivař]
- 24. 5. 16.00–18.00** Slavnostní předání vysvědčení maturantům v Břevnovském klášteře
- 26. 5.** Výlet do Berlína → Výhled akcí na celý rok na www.krestanskegymnazium.cz v *Informace o škole: roční plán* [<http://jdem.cz/epfr2>]

Další akce:

- Matematická soutěž MaSo

Na tomto čísle se podíleli

REDAKTORI: Marie Tučková, Kryštof Josefus, Štěpán Laichter, Kristina Brhlová, Alžběta Pomahačová, Tobiáš Hrabec, Michael Šubrt, Mikuláš Bartoň, Jana Havelková, Matyáš Bartoň, Michal Kuk, Ondřej Chrástecký,

Veronika Samková, Ela Doležalová

PŘEBAL: Jana Havelková

NA POZVÁNÍ: Pavel Reumann, Lukáš Vermach

KOREKTURY: Michaela Ulrychová, Jan Kabelka,

Dana Pokorná, Eliška Bartoňová

ŠÉFREDAKTOR: Šimon Trlifaj

Kágéčko je benefiční časopis Křesťanského gymnázia, jeho zakoupením podporujete naši školu. V ruce držíte jeho 4. číslo pro rok 2010.

E-mail: redakce.kg@seznam.cz, stránky s archivem: <http://jdem.cz/e39t6>.

Děkujeme škole za tisk

Majáles,
výlet do Berlína, filmová
noc, výměna se Švýcary, maturity, turnaj ve fotbálku, dohánění známek a učiva ještě před všemi možnými výjezdy a výlety, poslední zvonění, projektový den, oprava záchodů... ~ Je toho hodně nejen ve škole a na začátku května není výhled o mnoho volnější. Každý se toho snažíme dělat tolik najednou a všechno z toho je tak důležité, že často nemáme ani čas pořádně si uvědomit co děláme, srovnat si to a v klidu se nad tím zamyslet. Práce do školy se zásadně píšou v noci před odevzdáním, úkoly se dělají nejdříve těsně před hodinou a na písmečky se učí ráno v tramvaji do školy. Čtení je pak činností natolik časově náročnou, že se z něj stává luxusní okamžik během nemoci, nebo pro změnu při cestě tramvají ze školy domů. ~ Oč je tento frmol bláznivější a rychlejší, o to více si vážím toho, že se po měsíci opět může vydat další číslo školního časopisu a je vidět, že se články v něm si dali autoři práci a že stojí za přečtení, nekopíruje se jen internetový obsah, ale píšou se texty autorské a jsou o to lepší. Sešlo se jich tolik, že ani nemůžeme všechny otisknout a musíme škrtat. ~ Přeji vám, abyste si na čtení tohoto časopisu našli v denním pádě chvíli klidu a abyste z jeho čtení a z věcí, které se v něm snažíme zachytit a reflektovat, měli co možná nejvíce. ~ **Šimon Trlifaj**, septima ~ P. S.:
Jak vznikla tečka bohužel opravdu nevím.

Polsko v černém

Pohled do historie polské tragédie

Už uplynulo několik týdnů od letecké katastrofy, při které zemřel polský prezident Lech Kaczyński, jeho manželka a dalších devadesát čtyř lidí včetně nejvyšších státních, armádních i církevních představitelů, ale i umělců a jiných významných osobností.

V médiích se pak hodně mluvilo o technických detailech i reakcích po celém světě – co se ale poněkud opomíjelo byl historický kontext, kvůli kterému vůbec polské letadlo odstartovalo.

Co se vlastně v Katyni stalo?

V roce 1939 bylo Polsko přepadeno Německem. V souladu s předchozími dohodami se posléze připojil i Sovětský svaz a získal tak kromě území i 15 000 válečných zajatců [zejména důstojníků] a 10 000 civilistů – především intelektuálů

a vzdělanců. Ti byli převezeni do západního Ruska, Ukrajiny a Běloruska, kde byli vězněni v naprosto nevyhovujících podmínkách a poté [roku 1940] byli na návrh NKVD [Lidový komisariát vnitřních záležitostí SSSR] popraveni a pohřbeni do masových hrobů, což bylo pro Polsko další velkou ztrátou vzhledem k tomu, že byli v roce 1939 ze strany Němců připraveni o 60 000 lidí z řad polské elity při operacích „Tannenberk“ a „Inteligence“.

Němci objevili masové hroby roku 1943 a pokusili se celou věc propagandisticky zneužít. Sovětský svaz pak vinil z masakru Němce, a to i během norimberského procesu. Do roku 1990 Sovětský svaz vinu popíral a až tehdy bylo přiznáno, že jde o zločin stalinismu, do té doby se nikdy v Polsku veřejně nevyslovalo, kdo je za něj odpovědný.

Tobiáš Hrabec, kvinta

Předpověď zločinu

Nahradí počítače vědmy a vykladače budoucnosti?

Steven Spielberg byl zase jednou realitě blíže, než možná sám chtěl. Rozdíl je pouze v tom, že v jeho filmu předpovídali budoucí zločin Tušitelé obdaření

schopností vidět budoucnost. V našem světě je to software od firmy IBM.

Srovnání s filmem *Minority Report* je samozřejmě lehce přehnané,

protože nejde o žádné přímé předpovědi budoucnosti, avšak v americkém státě Florida se rozhodli, že budou používat systém na předpovídání toho, zda a jak velká je u souzeného člověka šance, že znovu spáchá nějaký trestný čin. Prozatím tak chce činit pouze u případů mladistvých delikventů.

Je to prosté. Jako mladistvý ku příkladu ukradnete auto, policie vás chytí a jdete k soudu. Ve chvíli, kdy jste označen za viníka, tak program vyhodnotí, jaká je šance, že se v budoucnu u soudu objevíte znovu. Podle toho se pak může váš trest zprávnit. Není divu, že to vyvolalo poměrně vášnivou diskuzi.

Čistě z morálního hlediska je podivné, že trestáte někoho za něco, co neudělal. To, že se u vás objevují faktory, které podle statistiky znamenají, že budete zločin opakovat, ještě neznamená, že se tak skutečně stane. Například to, že pocházíte z rizikové čtvrti, máte špatný prospěch ve škole a vaši rodiče jsou alkoholici, neznamená, že si zasloužíte zločinecký cejch. A trestat někoho za něco, co možná někdy udělá, zní podivně.

Z právního hlediska je to také poměrně citlivé. Právní zásada „in dubio pro reo“ se vykládá jako „Je lépe zlo-

čin nepotrestat, než odsoudit nevinného.“ [abych si šplhnul v latině, tak říká: „Melius est impune delictum relinquere quam innocentem damnare.“]. A předpovídání budoucnosti pomocí statistik a počítače nepochybně nemůže být v každém případě správné. Takže i kdyby byl program na 99 % spolehlivý, stále je tu část lidí, kteří budou „nevinní“.

Mnozí lidé se také bojí toho, že dle stejného principu budou lidé označováni stále častěji. Už s americkým systémem na vytipování potenciálních teroristů mají lidé problémy. Nevole pramení zkrátka z toho, že na základě určitých osobních propozic jste úředně řazen do té či oné skupiny, což velmi silně zavání nejružnějším způsobem diskriminace.

Na druhou stranu je pravda, že trest má nejen odstrašovat, ale také vychovávat. Takže dává smysl, že u delikventů, u kterých je dle všeho vyšší šance na opakování trestného činu, by měl být trest více výchovný. Také když se posouzení odsouzeného nechá na počítači, měly by být eliminovány věci jako předsudky a zaujetí.

V každém případě je to velice citlivá věc, která se snadno může zvrtnout. Osobně jsem určitě zvědavý, jak se to bude v budoucnu vyvíjet.

Michal Kuk, septima

TED – Ideas Worth Spreading

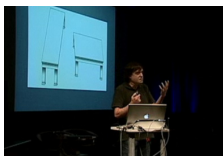
Stránka plná myšlenek stojících za šíření

Znáte takový ten pocit poté, co jste se dodívali na dobrý film, přečetli si zajímavý článek nebo zhlédli nějaké skvělé video a že jsou to tak zásadní informace a tak úžasné myšlenky, že to by zkrátka měl vidět každý?

Existuje webová stránka, která je takovými videi, myšlenkami a informacemi přímo přeplněná. A není to YouTube: videa na ní jsou jen od lidí, co jsou ve svém oboru špičkou a hlavně obsahují takové myšlenky, které skutečně za šíření stojí. Jde o organizaci financovanou ze sponzorových darů založenou r. 1984 a poskytující

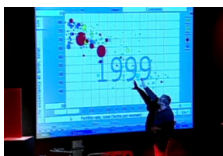
čí všechny záznamy svých přednášek zdarma na internetu. Samozřejmě v angličtině, dají se ale zapnout [anglické] titulky.

Kdo jsou ti lidé, jejichž myšlenky tak zásadně stojí za šíření? Najdete zde bývalého amerického prezidenta Billa Clintona, britského premiéra Gordona Browna, Al Gora, zakladatele společností Microsoft, Google, Apple, vědce z NASA, několik držitelů Nobelovy ceny a mnoho dalších: stačí si vybrat podle zájmů. Videí je tu přes 600. A dost, raději se podívejte sami na www.ted.com, pro začátek uvedu několik tipů na ta, která mě do teď zaujala nejvíce:

<http://jdem.cz/e33u5>

Jednáme podle rozumu? Co ovlivňuje naše rozhodnutí? Profesor behaviorální ekonomie Dan Ariely ukazuje na základě výzkumů, že optické iluze jsou ještě docela sranda.

<http://jdem.cz/e33s6>

Jsou statistiky nudné? Che! Nejen, že Hans Rosling ukazuje, že je to zábava napínavější než mnohý fotbalový zápas, ale také jak hluboce podceňujeme rozvojové země v našich představách.

<http://jdem.cz/e33t2>

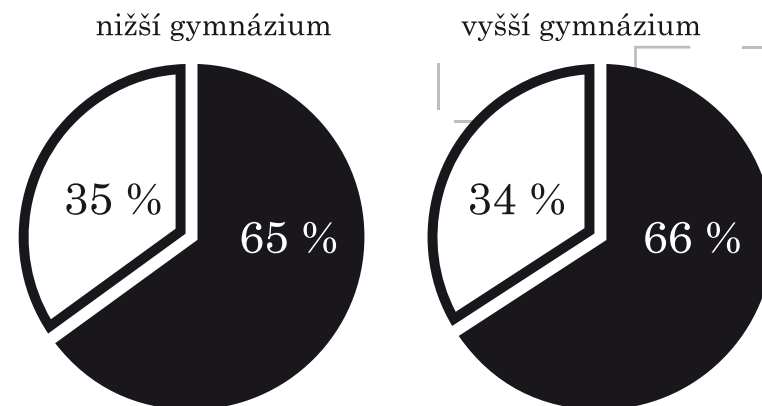
Co ještě znamenají hranice zemí? Parag Mehta jasně ukazuje, jaké věci jsou za mapami skryty, jak vznikaly současné hranice, jakým způsobem se mění a jak se budou měnit v budoucnosti.

všechna foto: TED.com

Šimon Trlifaj, septima

Ping-pong vs. fotbal

Zeptali jsme se sta z vás: „Co máte raději – ping-pong, nebo fotbal?“ Výsledky jsou překvapivě podobné na obou stupních: a vítězí fotbal

ping-pong **34** × **66** fotbal

Ping-pong nebo stolní tenis je bezkontaktní míčový sport hraný pálkou kolem stolu rozděleného sítkou. Vyvinul se ze společenské hry, která byla přivezena kolem roku 1880 z Číny do Velké Británie. V roce 1926 bylo pořádáno první mistrovství světa, kde vyhráli Maďari, kteří se na příčce vítězů drželi ještě dalších deset let. Ping-pong se stal olympijským sportem až v roce 1988.

Jinak také foosball, kalčo nebo soccer. První model fotbalu byl sestaven a patentován v roce 1901 v USA. Patent odkoupili Švýcaři a hra se rychle rozšířila po Evropě – především po Německu a Belgii, kde byla v roce 1950 založena foosballová liga. V roce 1999 se v Praze konalo první mistrovství ČR. Dnes se v mnoha zemích hraje stolní fotbal na profesionální úrovni.

Zeptali jsme se 93 studentů.

Kristina Brhlová, kvinta

O majálesu

Odkud majáles pochází a co za ním stojí?

foto: Kateřina Jara, majáles 2009

Po dlouhé zimě k nám zavítalo právě květnové jaro a s ním samozřejmě slavnost majáles. Jeho historie sahá až do středověku. V den slavnosti se na vsích stavěly máje, pořádaly obrovské hostiny a choďovaly průvody v čele se zvoleným králem, ověšeným různými pentlemi a mašličkami, které na něj přišpendlovaly dívky z celého okolí. Majáles tedy vždy byl slavností mladých, kteří vyráželi do ulic a do přírody a oslavovali příchod jara s takovou energií, jakou jim jen bujaré mládí mohlo dopřát. Na tuto tradici navázaly poválečné majálesy minulého století. Slavnosti měly díky tehdejšímu režimu stále více a více politický rozměr. I přesto však paradoxně majálesy zakázány nebyly [to se stalo až r. 1968] – vedení vysokých škol je oficiálně povolila a jediným omezením se stalo stanovení striktních pravidel. Klíčovým byl časopis Univerzity Karlovy, který o majálesu otevřeně

informoval, uveřejňoval různá ironická hesla a v neposlední řadě připomínal studentskou hymnu „Gaudeamus igitur“. Majáles tedy dostal nádech svobodného vyjádření studentů jak ke kantórum a škole, tak také k politice, i když se stále držel tradičních zvyků.

Na našem gymnáziu se slaví majáles od roku 2003 a stále si drží víceméně stejnou tradiční strukturu programu. Odpoledne probíhá za budovou školy, kde je volen král jako „zástupce, opora a mluvčí“ studentů v následujícím roce. Kolem pódia je k vidění nepřeborné množství různých druhů stánků od sladkých a slaných dobrot až po prodej šperků. Večer vrcholí v prostorách nějakého klubu, kde se volí královna. Večerní program již není akce školy, jen studentů. Organizaci má na starosti vždy sexta, přičemž se každý rok hlásuje o tématu, které je pak duší celého majálesu. Dosud jsme se setkali napří-

klad s tématy: šedesátá léta, film, vidláci nebo hippies. Letošní majáles se koná 7. května na téma „divoký západ“. Tak se všichni nezapomeňte pečlivě ozbrojit kolty, nasadit si klobouky a vzít si laso na chytání divé zvěře, protože nejen za nejlepší kostým můžete získat bonuso-

vé hlasy pro krále a královnu. Během večerního programu v Matrixu na nás čekají čtyři kapely a volba královny. Pořádající sexty navíc zdůrazňují, že mají program pečlivě připravený a že je na co se těšit!

Veronika Samková, septima

Turnaj ve fotbálku

Jaký bude? I ty máš možnost to určit.

Fotbálek se rychle stal pro některé z nás neodmyslitelnou součástí naší školy. Hodně lidí mluvilo o tom, že by se mohl uspořádat nějaký turnaj, kterého by se mohli zúčastnit všichni fotbálek hrající studenti a zjistit tak, jak na tom jsou se svými hráčskými schopnostmi. Nám to přišlo jako dobrý nápad a protože nikdo nebyl s to ho uspořádat, ujali jsme se toho my. Představovali jsme si, že by se hrálo metodou „každý s každým“, abychom si pořádně zahráli. Zápas by probíhal o přestávkách a volných hodinách vždy, když by měl daný tým na hru čas. V tomto případě je ale důležité, aby se u fotbálku hrály přednostně zápasy turnajové a studenti, kteří na turnaji zrovna nehrají, svoje kamarády k fot-

bálku pustili. A zde nastává první otázka: Jsme schopni se u fotbálku v takových situacích domluvit? Nějakou dobu bude u fotbálku na dveřích viset papír, na který se můžete připsat a zahrát si s námi. Později se tam budou objevovat časy, do kterých bude potřeba jednotlivé zápasy dohrát, a samozřejmě i průběžné výsledky. Je tu ale ještě „jedna“ zásadní otázka: Bude nějaká cena pro vítěze? Jestli ano, jaká? A jsme pro to ochotni zaplatit nějaký účastnický poplatek? 10 Kč? Nebo budeme hrát jen tak pro radost? Veškeré své názory, nápady, připomínky týkající se turnaje směrujte na nás, budeme rádi, když se k tomu vyjádříte.

Mikuláš Bartoň, kvinta, **Kryštof Josefus**, kvarta

fn

Tento školní rok již podruhé se schyluje k nočnímu promítání filmů. Kdy? **14. až 15. května**, od tří odpoledne do osmi ráno. Kde? V učebně chemie a nově [pokud vyjde počasí] s částečným **venkovním promítáním**.

Oproti minulému promítání je výběr filmů pro tuto noc rozhodně pestřejší a troufám si říci i kvalitnější. Jejich kvalitu by měl zaručovat už jen způsob výběru a zároveň i téma této filmové noci: čtyři lidi vybrali sedmero filmů, které považují za nejdůležitější z těch, co kdy viděli. Jsou to tedy filmy, které rozhodně stojí za vidění. Proč vybrali zrovna tyto? To se dozvíte v úvodních slovech před promítáním, stručně ale můžeme prozradit, o které jde už zde – na stránkách Kágéčka.

Všechny filmy budou samozřejmě promítány v originálním znění s titulky.

Nº1 Podraz ~ Matyáš Bartoň ~ 15.20–17.50

USA, 1973, George Roy Hill, ČSFD 91 %

Nº2 Die Welle ~ Ela Doležalová ~ 18.10–20.00

USA, 1973, George Roy Hill, ČSFD 91 %

Nº3 Koyaanisqatsi ~ Šimon Trlifaj ~ 20.25–22.00

USA, 1973, George Roy Hill, ČSFD 91 %

„Tento film je určen k tomu, aby provokoval, aby vybízel k otázkám – ne k tomu, aby přenášel informaci, myšlenku nebo příběh. [...] Je na divákovi, aby si našel, co film znamená. Takže pro někoho je to film o životním prostředí, pro někoho film o technologiích, pro někoho úplná blbost,

někoho to hluboce zasáhne: záleží na konkrétním člověku. [...] Jestli někdo bude celou dobu přemýšlet, o čem tento film je, moc z něj asi mít nebude – tento film je spíše cesta – a ta je cílem: ne nějaké místo, do kterého směřuje,“ říká v dokumentu o filmu jeho režisér Godfrey Reggio.

Koyaanisqatsi je první z trilogie „-QATSI“ filmů tohoto člověka – dokumentů, ve kterých neuslyšíte ani slovo, ani zvuk toho, co vidíte na plátně. Dá se na něj dívat jako na souběh úchvatných záběrů – často zrychlených nebo zpomalených, nezvyklých, zpočátku neidentifikovatelných – za nimi se ale skrývá promyšlené dílo, kreslící paralely mezi přírodou a technologiemi, nebo jen hledí na

skutečnost trochu jiným způsobem – záleží na každém, co si z něj odnese. Nejde o hloupě poučný film, nepředkládá hotové úvahy, nesnaží se diváka o něčem přesvědčit, ale pokouší se v člověku zamyšlení vyburcovat. Oč méně se pak ve filmu mluví [tedy vůbec], o to důležitější je hudba [tedy zcela], která je s filmem a jeho vznikem [který mimochodem trval devět let] úzce spjata – za tou stojí Philip Glass.

Nº4 Into the Wild ~ Šimon Trlifaj ~ 22.20–00.50

USA, 2007, Sean Penn, ČSFD 87 %

Nº5 Tančírna ~ Ela Doležalová ~ 01.10–02.50

Itálie, 1983, Ettore Scola, ČSFD 83 %

Nº6 Trio z Belleville ~ Matyáš Bartoň ~ 03.10–04.30

Itálie, 1983, Ettore Scola, ČSFD 83 %

Nº7 Donie Darko ~ Lukáš Vermach ~ 04.45–06.40

USA, 2001, Richard Kelly, ČSFD 89 %

Je možné cestovat časem? Jaké by to bylo? Jaké by bylo, kdybychom znali následky činů, mohli ovlivnit jejich příčiny? 28:06:42:12? Proč se Donnie tak zvláště usmívá, kolik zbývá času a jaká je vlastně ta správná otázka?

Podivuhodné drama Richarda Kellyho vypráví o dospívajícím chlapci jménem Donnie, jenž se snaží najít správnou

cestu životem. Prostřednictvím setkání s imaginárním přítelem Frankem, postavou v kostýmu chlupatého zajíce, se seznamuje s možnostmi budoucnosti i minulosti. Frank sděluje chlapci hodnotu času, který mu zbývá, a nařizuje, co má udělat. Jen díky tomu Donnie pozvolna poznává svou úlohu v dějinách prostoru i v životě své drahé Gretchen.

Tajemný příběh o stromu kauzalit, [n/v]esmírném množství otázek a jediné smyčce je podtržen půvabnou hudbou Michaela Andrewse a výbornými výko-

ny hlavních představitelů. Spolu s Jakem Gyllenhaalem excelují mj. Jena Malone, Drew Barrymore a Patrick Swayze.

Výstavy aneb Kam za uměním?

Centrum současného umění DOX

Poupětova 1, Praha 7

<http://www.doxprague.org>

pondělí 10.00–18.00

úterý zavřeno

středa–pátek 11.00–19.00

sobota–neděle 10.00–18.00

180,- / 90,- / do 12 let zdarma

→ **Jan Kaplický – Vlastní cestou**

Výstava trvá do 2. 8.

Jana Kaplického není třeba představovat – světoznámý architekt původem z Čech, o němž se píše i v tomto čísle [viz recenze na film *Oko nad Prahou*]. Záměrem výstavy je zaměřit se na osobnost a dílo Jana Kaplického v co nejširším uměleckém kontextu – od architektonických modelů přes šperky až po módu.

→ **Pode Bal – Malík Urvi II**

Výstava trvá do 17. 5.

Pokračování slavné a kontroverzní výstavy skupiny Pode Bal z roku 2000, kde bylo vystaveno 36 portrétů bývalých spolupracovníků a důstojníků StB, KGB a komunistických kádrů,

kteří se vyznačovali tím, že po revoluci nadále zaujíмали důležitá místa v české společnosti. Současný projekt Malík Urvi II je sestaven z 31 portrétů českých soudců a státních zástupců; jedná se o stále aktivní zaměstnance české justice, přestože se aktivně angažovali v politických procesech minulého režimu!

Galerie Rudolfinum

Alšovo nábřeží 12, Praha 1

<http://www.galerierudolfinum.cz>

úterý–středa, pátek–neděle:

10.00–18.00

čtvrtek: 10.00–20.00

kombinované vstupné [na obě výstavy]

150,- / 90,- / do 15 let zdarma

pouze na Double Fantasy

120,- / 70,- / do 15 let zdarma

pouze na Krajina / Obraz / Fotografie

70,- / 40,- / do 15 let zdarma

→ **Double Fantasy**

Výstava trvá do 4. 7.

Beate Gütschow [D], Jan Jedlička [CH],

Michal Šeba [CZ]

Tvorba všech tří umělců si klade nalé-

havou otázku po původu archetypu obecně sdílené ideje, představy ideální krajiny. Jde o otázku, zda zmíněná idea vychází ze samotné přírody, nebo z nesmírně bohatě strukturované představy o ní, uložené a tradované klasickými obrazy v muzeích i galeriích.

→ **Krajina / Obraz / Fotografie**

Výstava trvá do 4. 7. 2010.

Expozice představí reprezentativní výběr z české krajinářské fotografie od poloviny 19. století s přesahem do první dekády 20. století. Mezi zastoupenými autory fotografií nechybí Jindřich Eckert, František Drtikol, Jaroslav

Feyfar a Karel Maria Chotek, z malířů například Antonín Mánes, Julius Mařák či Jakub Schikaneder.

Galerie Miro – kostel sv. Rocha

Strahovské nádvoří 1/132, Praha 1

<http://www.galeriemiro.cz>

denně 10.00–17.00

100,- / 50,-

→ **Salvador Dalí ve fotografiích**

Roberta Descharna

Výstava trvá do 30. 5.

R. Descharn fotografoval S. Dalího půl století, výstava čítající 165 fotografií je poprvé v ČR.

Koncerty aneb Kam zajít potěšit svůj sluch?

MACKA B on reggaeneration

<http://www.crossclub.cz/>

Macka B [UK] backed by Jahi [UK],

Royal Hifi, Peeni Walli, Bass Beast,

Kan Jacca, greenflash

Cross Club, Plynární 1096/23, Praha 7

13. 5. 20.00, 180,-

5. narozeniny

Lucerna Music Bar, Vodičkova 36, Praha 1

<http://www.bandzone.cz>

Kapitán Láská, Xindl X, Johny Said

The Number, Niceland, Fake Tapes

17. 5. 21.00, zdarma

The Plastic People of the Universe

Klub Vagón, Národní 25, Praha 1

<http://www.plasticpeople.eu/>

Křest CD Polí pět + křest knihy

Máničky

27. 5. 21.00, vstup neznámý

AG fest vol. III

Meet Factory, Ke Sklárně 3213/15

facebook: AG fest vol. III

Stínohra, Sedm Zbytečných, Moury

z Roury, Freaky Art, Chaotic, Lammoth,

Juicy Freak

28. 5. 15.30, vstup opět neznámý

Akce aneb Čeho se zúčastnit?

Noc literatury

12. 5. 2010

Již čtvrtý ročník projektu Českých center Noc literatury, který české veřejnosti kreativním způsobem přiblíží pestrost současné literární Evropy a kouzlo velkých i malých literatur. V průběhu jednoho večera budou známé tváře české kulturní scény číst ukázky z nových překladů děl evropských autorů na atraktivních či běžně nedostupných místech Prahy.

<http://www.nocliteratury.cz/>

Svět knihy

13.–16. 5. 2010

Výstaviště Praha – Holešovice

Největší český knižní veletrh, jehož

letošním čestným hostem je Polsko.

Hlavní téma: Rosteme s knihou – literatura po děti a mládež, Literatura a sblížení kultur

<http://www.bookworld.cz>

Noc kostelů 28. 5. 2010

Jednotlivé farnosti, sbory, církevní obce a řády přivítají v otevřených kostelech návštěvníky bohatým programem včetně komentovaných prohlídek, koncertů, workshopů nebo divadelních představení. Zpřístupněny budou rovněž některé veřejnosti běžně nepřístupné části kostelů jako např. varhanní kůry, sakristie, věže, krypty nebo klášterní zahrady.

<http://www.nockostelu.cz/>

Kulturní přehled sestavili **Michal Šubr** a **Tobiáš Hrabec**, kvinta

Výsledky soutěže

Do soutěže o nejlepší obálku se přihlášily 4 návrhy od tří lidí, což není moc. Možná ale právě díky tomu byly zaslány kvalitní a pěkné a proto je odměňujeme slíbenými odměnami.

1. místo: **Jana Havelková**, 2. ročník, získává zdarma roční předplatné.

Minutové romány

Tento svazek drobných próz sám autor nazval „extrakty života“. Je to knížka na dlouhé večery nejen pro romantiky, ale i pro ty, kteří rádi hledají v knihách tajemství života. Každý příběh je sice úplně jiný, avšak všechny určitým způsobem promítají náladu vídeňské společnosti na přelomu 19. a 20. století. Autor této knihy, vídeňský básník Peter Altenberg, vás mistrně zavede do této doby, kde se můžete setkat s dámami, dívkami i pány tak typickými jako celé toto období – anebo se naopak můžete setkat s odzbrojující dětskou upřímností.

A nakonec stejně zjistíme, že se vlastně tolik od svých předků nelišíme, ba naopak máme mnoho společného.

Ukázka z knihy:

Zkouška

Podrobil jsem ji přísné zkoušce:

Ruce?!Dokonalé
Oči?!Dokonalé
Čelo?!Dokonalé
Ramena?!Dokonalá
Nohy?!Dokonalé
Prsty?!Dokonalé
Hlas?!Dokonalý

2. místo: **Marie Holečková**, 2. ročník, získává zdarma tříměsíční předplatné.

Minutové romány

Peter Altenberg, Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, edice Světová četba, 1958

Pohyby?!Dokonalé
Pleť?!Dokonalá
Duše?!Dokonalá
Inteligence?!Dokonalá
Poprsí?! Chybí

Konečný výsledek: Dokonalá!

Jana Havelková, II. ročník

OKO nad Prahou

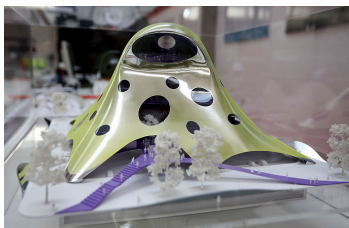

foto: film Okno nad Prahou

Okno nad Prahou

Režie Olga Špátová, scénář: Eliška Kaplicky Fuchsová, Olga Špátová.

Premiéra 15. 4. 2010

Dokumentární film Olgy Špátové a Elišky Kaplicky Fuchsové běží v kinech již od 15. dubna. Film připomíná osobu architekta Jana Kaplického a hlavně je o „chobotnici“ – jeho nerealizovaném projektu nové Národní knihovny. Film se začal natáčet v roce 2007. Tehdy vyhrál architekt českého původu mezinárodní soutěž, jeho návrh nové knihovny byl nejlepší. Film pojmenovaný Okno nad Prahou měl podle původních plánů mapovat samotnou stavbu nové budovy na Letné. Postupem času se však do budoucnosti Kaplického projektu začali vměšovat politici a snímek tak dosahuje naprosto odlišných rozměrů, než režisérka Olga Špátová původně zamýšlela. Měl-li být film tedy o stavbě, nakonec reflektuje morální pád politické reprezentace u nás, shrnuto jedním souvětím.

Samotný dokument zas tak nic nového nepřináší. Události nejsou tak staré, aby si je většina lidí nepamatovala. Avšak díky natáčení filmu od počátku kauzy přehledně mapuje situaci, která se kolem knihovny vytvořila, a mimo jiné přináší i názory samotného architekta, který nad událostmi v České republice nechápavě kroutí hlavou. Myslím, že film určitě stojí za vidění.

I když dokument nezapře subjektivní pohled, v žádném případě se nejedná o film s odmítavým přístupem k odpůrcům „Okna nad Prahou“, ve filmu se dostanou ke slovu obě strany konfliktu. Film končí Kaplického smrtí. Kdyby architekt nečekaně nezemřel, scénář by se pravděpodobně vyvíjel dál. Otázka už jen zůstává, jak?

Štěpán Laichter, kvarta

Pavel Reumann Chození

Jáhen Pavel Reumann
Prof. Reumann učí na naší škole náboženství. Kromě toho ho můžete potkat jako jáhna ve strašnické farnosti.

- Jak v pohodě chodit? S někým nebo třeba do školy.
- Na prvním místě je schopnost komunikace u zamilovaných!
- [EEG zamilovaných se nápadně podobá průběhu u člověka s vrozenou demencí.]

Vzájemný respekt

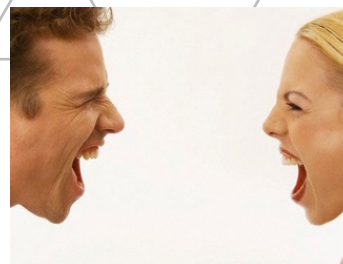

foto: archiv autora

Pokud jeden druhého neobdivujete, váš svazek nebude fungovat. V přátelství jsou vzájemná úcta a respekt k druhému podstatné. Proto je důležité, abyste se vyvarovali vzájemných urážek a ponižování. Přijměte také, že se s věkem měníte. Rýpavé poznámky na partnerovu postavu, vrásky nebo zlozvyky jsou sice nasnadě, ale ničemu nepomohou. Vždyť přece toho druhého milujete pro to, jaký je uvnitř...

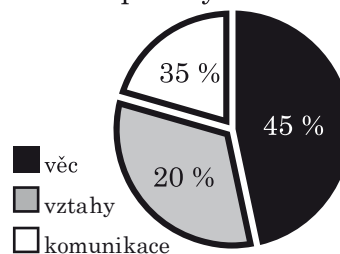
Drobnosti, které potěší

I přesto, že jste oba ve spěchu, je fajn najít si čas jen pro vás dva. I když doma děláte každý něco jiného, drobnými pozornostmi jako úsměvem, dotekem, malým polibkem dáte najevo zájem a blízkost.

Hádek se nebojte

I v těch nejšťastnějších přátelstvích se občas lidé hádají. Nemusíte se shodnout úplně ve všem. Někdy dokonce může být diskuze na témata jako politika nebo náboženství zábavná, i když víte, že se v tomhle prostě neshodnete. Mnohem důležitější je umět se dohodnout, případně udělat kompromis u věcí, které se bezprostředně týkají vás a vašeho svazku, jako třeba jak budete v budouc-

příčiny konfliktů

DISKUZE

nu vychovávat své děti nebo jak budete spravovat finance. Tady není místo na zuřivé hádky a neústupnost. Je třeba se naučit zůstat klidný a snažit se nalézt východisko.

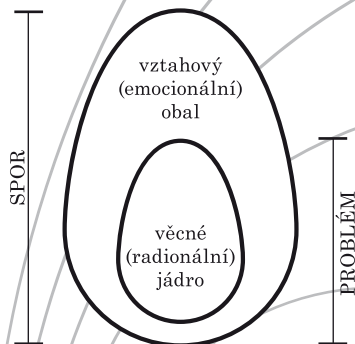
Tip: Nebojte se diskutovat, ale dělejte to s respektem. Neuhýbejte od tématu a nedělejte zbytečné osobní útoky na partnera. Naučte se vyjednávat a dělat kompromisy. Upřímné, ale zároveň konstruktivní diskuze vaše přátelství v dlouhodobém horizontu spíše upevní.

Láska není bitevní pole [pro zamilované]

Nikdy nepoužívejte tělesný kontakt jako zbraň. Vždycky se snažte o otevřenou komunikaci a nehrajte žádné hry. V přátelství jsou různé stupně lásky a důvěry, takže buďte připraveni, že se časem jejich intenzita mění. To ovšem není důvod hledat sexuální naplnění mimo vztah.

Problémy řešte s partnerem

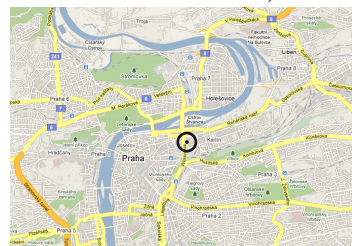
Nestěžujte si moc často na partnera své rodině. Mějte na paměti, že vaše rodina a přátelé většinou straní vám, i když třeba zrovna nemáte pravdu. Pokud si na svůj protějšek budete stěžovat nebo o něm mluvit negativně, pak ho přestanou mít rádi. A to na sebe nabaluje další negativní věci. Pokud vám něco vadí, pak to proberte nejdřív s ním. Máte-li například dojem, že všechnu práci děláte vy, je dobré sepsat seznam toho, co jste udělal/a vy a co váš/vaše partner/ka. Pokud to uvidí černé na bílém, pak si snáze uvědomí problém, o kterém můžete začít hovořit.

V druhém díle seriálu se posuneme o úroveň výše, tentokrát ke klubovým kinům bez hvězdičky, nicméně také poměrně známým a určitě hodným vaší pozornosti.

Atlas

www.kinoatlas.cz
Sokolovská 1, Praha 8

Jedno z klubových kin, která nespádají do skupiny kin s hvězdičkou z prvního dílu kinoseriálu [viz...], se od nich v zásadě zas až tak moc neliší. Snad jen v tom, že na rozdíl od nich je mnohem méně známé a tím pádem i navštěvované [na poslední projekci filmu Cinematerapie jsme byli čtyři]. Stejně jako u Světozoru je jeho největší výhodou praktická poloha v centru města na přestupní stanici metra B a C [Florenc]. Poměrně vysokou úroveň má

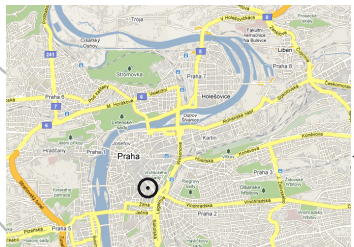
vybavení kinosálů, které jsou také jako ve Světozoru – velký červený a malý modrý. Ten se navíc může pochlubit použitím technologie zrcadlové projekce, která je v ČR unikátem. Posledním shodným bodem se Světozorem, který už tak pozitivní není, je absence studentských výhod – žádný filmový klub ani slevy na vstupném. Atlas se nemůže pochlubit žádnou specifickou akcí, pořádá ale různé vlastní festivaly a účastní se těch mezinárodních. V běžném programu najdete i snímky, které by jistí jedinci označili nálepkou „komerční“, podle mě však širší záběr Atlasu není na závadu. Co se týče baru,

Kino, do kterého se budete rádi vracet

je hezký z hlediska designu interiéru, líbí se mi ladění do květinového motivu v krémovo-černo-červené barevné kombinaci a světelné dekorace, horší je to s nabízeným sortimentem. Espresso za 45,- a čaj za 59,- [přestože se jedná o prvotřídní značku Harney & Sons] si člověk přece jen rozmyslí. Chybí také nabídka drobného občerstvení a nepříjemné je i to, že zde nefunguje pult, ale obsluha, která navíc není příliš ochotná a nechává na sebe čekat.

www.kinoatlas.cz
Sokolovská 1, Praha 8

Lucerna

Lucernu najdete ve Vodičkově ulici, hned naproti kinu Světozor, je tedy dostupná bez problémů jak metrem A a B, tak tramvajemi. Stojí za to ji navštívit už jen kvůli jedinečnému prvorepublikovému kinosálu, který je jako stvořený k promítání filmů pro pamětníky. Budova paláce vznikala v letech 1907–1921 a pro zajímavost dodejme, že na její stavbě se podílel také Václav Havel, dědeček bývalého prezidenta České republiky. Sál s červenými

plyšovými křesly a balkónky je sice krásný, jeho nedostatkem je však špatné větrání a nepříliš dobrá akustika. Vstupné je v Lucerně obvyklé – pro dospělého 115,– a pro studenta 95,– [ovšem pouze po předložení platného průkazu ISIC, což jinde potřeba není]. V některé všední dny dopoledne probíhají cenově zvýhodněné projekce, na které je vstupné 45,–. Samozřejmě i Lucerna se účastní všemožných filmových festivalů, vlastní ale nepořádá a nekonají se zde ani žádné jiné zvláštní akce kinematografického rázu. Zajímavá je možnost zakoupit sadu padesátikorunových poukázek na vstup do kina v hodnotě 300,–, 400,– nebo 500,– Kč. Lucerně bych vyčetla nepřehledné a graficky nepříliš pove-

Kino, ve kterém dýchá I. republika

dené webové stránky, které působí dost amatérsky a zmatečně. Velkým plusem je kavárna, která zde funguje i jako samostatný podnik. Zná ji totiž snad každý a díky své tradici, krásnému interiéru a přijatelným cenám je skoro neustále přeplněná lidmi, hovorem a milou starosvětskou atmosférou. Navíc pokud předložíte platnou vstupenku z kina, získáváte slevu 20 %, takže i student si tady může bez obav zpříjemnit návštěvu kina kávou, čajem [mají výborný Ahmad Diamond v hedvábných sáčcích] nebo domácím zákuskem.

Ela Doležalová, septima

20 let od založení

Prvním církevním školám je právě 20 let. Přinášíme rozhovor s Evou Bartoňovou, spoluzakladatelkou té naší

Eva Bartoňová

Vystudovala pedagogickou fakultu University Karlovy, nyní pracuje v katechetickém středisku arcibiskupství pražského jako pedagogická pracovnice a metodička.

Dobrá den, stála jste u zrodu naší školy, jak [kdy] vznikla první myšlenka o jejím založení?

Byla jsem jedním [tedy jednou] z nemnohých, kteří zakládali církevní školství před dvaceti lety, takže u zrodu KG jsem byla nepřímo. Mezi ty nemnohé odvážlivce patřil i nezastupitelný RNDr. Petr Heřman, který má na církevním školství po revoluci velkou zásluhu. Protože do septimy chodí jeho syn, můžete mít tehdejší situaci z první ruky i od něj.

Měla jste nějaké předchozí zkušenosti? Protože to není jen tak založit školu [dobrou školu]...

Se zakládáním jsem zkušenosti neměla. Celý kantorský život před revolucí jsem ale tušila, že do úplnosti nabídky vzdělávání musí patřit kromě státní školy i nabídka soukromého, církevního a preceptorského školství [v podobě homeschoolingu jsem se na tom skoropreceptorském podílela asi o osm let později. Funguje dosud a dobře]. Jako církevní jsem tedy vymyslela na přelomu roku 1989–1990 Dívčí katolickou školu [schola puellarum catholica] – střední školu pro dívky, které z různých důvodů nemohly nebo nechtěly pokračovat ve studiu na některé z existujících škol. Zřízení DKŠ podepsal pan kardinál Tomášek a od září 1990 se začalo vyučovat. Vypadá to jednoduše, ale jistě vás napadá, že sehnat budovu, vyučující, vybavení, všechna ministerská povolení, originální osnovy, učební plány, povolení hygieny atd. nebylo snadné, ale napínavé a zajímavé. Postupně na základě tohoto projektu vznikly u nás v republice další tři školy, inspirovali se u nás i zahraniční pedagogové [Francie, Švýcarsko], s ředitelkou významné dívčí školy v Japonsku si píšeme dodnes. Ještě užitečná

poznámka: díky zmíněným čtyřem školám byl v naší republice zrušen školský zákon, který nedovoloval prostupnost mezi „normálními“ a zvláštními školami. Školy jasně dosvědčily, že celoživotní předurčenost studia ve zvláštní škole a nemožnost se nadosmrti „normálně“ vzdělat byly oblundné.

Víte – pro zajímavost – kdo založil vaši školu [gymnázium], kam jste chodila?

Můj gympl je v Kolíně, byl založen v roce 1872. Tuto budovu původně pro Obchodní akademii v klasicizujícím stylu postavili Kotěřův žák architekt Jan Mayer a Oldřich Liska, no a je jasné, že byla státní [dodnes je]. Byli tam skvělí kantoři a ze čtyř paralelek byla naše třída prospěchově nejlepší. Sympatické bylo to, že jsme měli největší podíl kluků, když jsme chodili do tanečních, byla to jasná výhoda!

Chodíte k nám občas na hospitace, jak byste hodnotila školu teď a na začátku jejího fungování?

Na hospitace [podobně jako do všech církevních škol] chodím. Teď dám otázku já vám [můžete si ji udělat jako anketu, na jejíž výsledek se velmi těším třeba na adrese bartonova@apha.cz, protože vždy je co zlepšovat, že? Názor lze

poslat i anonymně]: V čem je poznat to, že je vaše škola křesťanská [kromě toho, že máte povinné náboženství]?

Byla někdy situace, kdy hrozilo, že bude škola zrušena?

O žádné hrozbě zrušení nevím, jak to bude v budoucnosti, záleží na studentech, vedení a vyučujících.

Zakládáte další školu, je to nyní obtížnější, anebo máte naopak lepší podmínky?

Asi dva roky teoreticky a rok intenzivně prakticky se podílím na vzniku základní školy a na ni navazujícího gymnázia a vymyslela jsem pro ni motto: Škola všemi smysly, rozumem a srdcem. Základy tvoří augustiniánská pedagogika, a protože věřím, že bude mít to nejlepší ze všech augustiniánských škol ve světě, o což pečuje její hlavní iniciátor a zakladatel v Čechách, P. Juan Provecho OSA, určitě to bude škola, na kterou bych nadšeně chodila jako student. Takže tip pro vaše budoucí děti.

Přejeme hodně štěstí ve vašem profesním i neprofesním životě.

Já vám přeji, abyste věděli, proč studujete, a aby to, co se naučíte do maturity, bylo dobrým základem k vašemu dalšímu studiu na vysoké škole.

Matyáš Bartoň, septima

Co tě láká na fotbálku?

Fotbálky si u nás ve škole získaly velkou oblibu, tak jsme se vydali zeptat se hráčů, co je na této hře tak láká...

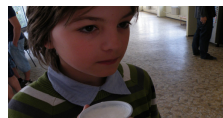
Josef Tuček: „Tak já fotbálek hraju, ale ve škole ho moc nehraju, protože ho mám doma. Ale jinak mám fotbálek hodně rád a myslím, že je to dost dobrej sport.“

Vojta Hauser: „Já se přiznám, že patřím mezi ty, co ho hrají pořád, protože tady není nic moc jiného, čím zabít volnej čas. Ale myslím, že už mi to jde líp než primánům.“

Josefína Nešporová: „Třeba včera jsem si opravdu dobře zahrála s Jankem, ale jinak moc nehraju... Mně to totiž moc nejde, protože jsem holka, že jo. Ale občas je to fakt sranda a ráda si zahraju.“

Viktor Kyslík: „Mě to opravdu baví. Většinou o přestávce letím hned k fotbálku, ale když je plnej, tak si jdu koupit kafe nebo tak a koukám na ty, co hrajou.“

Pan učitel Hertl: „Fotbálek hraju, ale spíš bych měl říct, že jsem ho hrával, protože už ho nehraju. Ne že bych ho zapomněl, ale spíš nemám tolik času. Samozřejmě je to hra pěkná a zajímavá.“

Dominik Reumann: „No, je dobrej. Je to zábavná hra, takže se dá hrát každou přestávku i o hodinách. Takže to je dobrý.“

všechny fotografie: Marie Tučková

Kryštof Josefus, Štěpán Laichter, kvinta